

En berättelse om hur svårt det kan vara att få ett hem för artefakten Fastrand III, Bilregistrets första massminne.

Göran Gullbergs del:

Jag kan berätta om vad som hände den sista Fastrand-trumman på Bilregistret.

När vi skrotade ut Fastrandtrummorna, plockade jag ut en av dom och placerade den i ett av förråden som vi hade i källaren. Det kändes inte ok att bara dumpa den. Fastrand var ett av de tekniska argumenten som gjorde att vi hamnade i en Univac-lösning. Yngve har hela storyn på sina fem fingrar.

Det gick några år och Fastrand III som modellen hette stod kvar i källaren. Då tänkte jag att det var synd o skam att den inte kunde uppmärksammas lite mer av alla som jobbade på Tunnländsgatan. Jag började "lobba" för att vi skulle placera den i receptionen. Det var inga utrymmesproblem utan den skulle mycket väl få en framträdande placering i receptionen. Dessvärre så var det svårt att få med några kollegor på vagnen. Jag lyckades inte sälja in idén. Vad brukar man säga: man ska inte kasta pärlor för ...

Sedan kom den Remarkabla integreringen med Vägverket! I god anda tänkte jag då att Vägverkets museum i Stockholm kanske skulle vara en bra placering. Där skulle vi kunna hänga upp lite information om Bilregistret och som blickform skulle Fastrand komma rätt på plats. Jag åkte dit och resonerade med den ansvarige chefen som blev intresserad. Han kom ner till Örebro och vi diskuterade transportförutsättningarna. Problemet var takhöjden och att den vägde några kilon, ca 2000. Det behövdes en truck för utforslingen från källaren. Sedan skulle den lastas på bil för vidaretransport till Stockholm.

Jag som var satt på undantag på Vägverket hade naturligtvis ingen budget för detta och inte Vägverksmuseet heller. Jag såg inte detta som ngt. problem utan förutsatte att detta skulle jag lösa med Vägverkets ADB-chef som då var en kvinna, men jag har förträngt namnet. Jag sa att det är inga större kostnader i förhållande till det museala värdet i Fastrandtrumman. Hon återkom efter någon vecka och förklarade att det inte fanns några pengar till transporten. Ånyo kunde jag säga: man ska inte kasta pärlor för ...

Fortsättning på historien när Anders C kämpade på med frågan.

Trumman flyttades på början av 90-talet till en tom katakomb i Bilregisterbyggnaden. Ibland när saker var på väg till skroten så klickade jag in grejorna till katakomben. Den blev med tiden full med datagrejor från olika epoker. Jag tänkte TS skulle ta över på något sätt när jag slutade. Nej, nej. Så då fortsatte jag sökandet efter ett hem för alltihopa. Jag fick en man på Trafikverket Borlänge intresserad, det är vägverkshistoria ansåg han. Det fortskred så långt att en delegation från Trafikverkets museiavdelningen i Gävle kom och tittade. Trots att utrymmeskravet inte var större än en järnvägsvagn så ville de ej härbärgera tingen. mannen på Trafikverket hade gått i pension, påverkade kanske också.

Jag försökte med ITCEUM i Linköping, negativt.

Nästa försök var med Computer History Museum i Silicon Valley. Det tog till sist en manöverpanel till 1106, de försäkrade transporten för 25000 \$!

Vid ett besök i London gick vi till Museum of Science och pratade med receptionen. Där tog det stop. Vi gick till restaurangen där för att äta lunch. Vi bordet bredvid satt två män som jobbade där. De lyssnade på mig och beklagade att de ej kunde ta hand om Fastrand. Men de tipsade om ett annat

museum i Londons utkant som satsat på maskiner som är igång, det skulle ej funka för vår trumma. Jag lade ut en länk på Facebook till datamuseet.com. Där fanns intresse för både det ena och andra av artefakterna. Bl.a visade ITCEUM i Linköping intresse för Fastrand-trumman. Så en dag kom Örebrobudet med världens längsta palldragare och vi baxade ut trumman med handkraft från källaren, upp på baggavellyften, in i lastbilen och iväg till Linköping. End of story